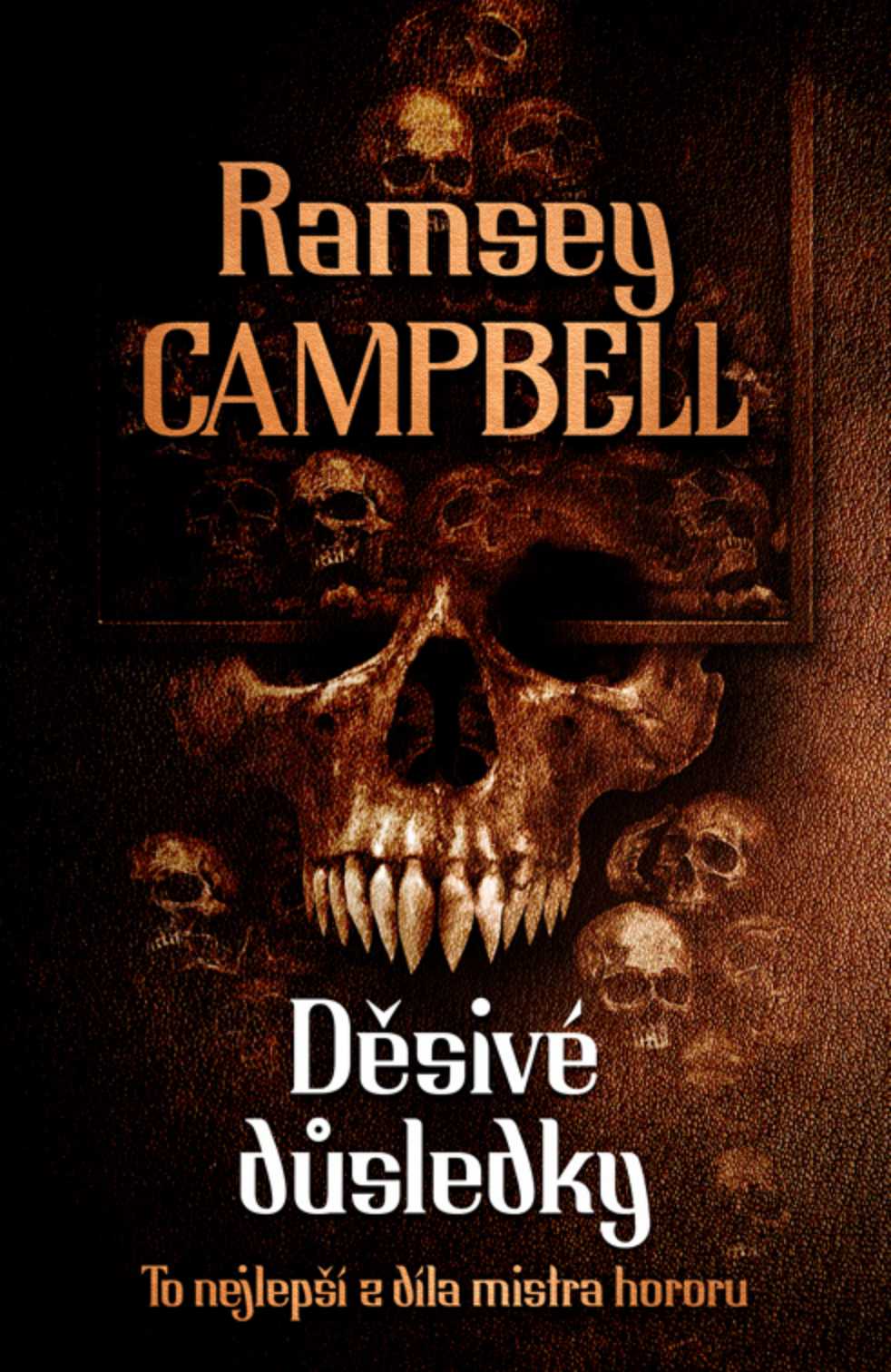
Ramsey
CAMPBELL
Děsivé
důsledky
To nejlepší z díla mistra hororu

Děsivé důsledky

FEARFUL IMPLICATIONS
Copyright © 2021 by Ramsey Campbell
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Milan Žáček, Pavel Bakič, Richard Podaný, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3169-5 (pdf)

Ramsey CAMPBELL

Děsivé důsledky

přeložili Milan Žáček,
Pavel Bakič a Richard Podaný

FOBOS

Obsah

Pláň zvuku 5
Společník. 21
Napřed zavolej. 35
Komín 41
Milovníkův návrat 65
Nad světem 91
Willy Anorak 105
V pytli 125
Blahopřání 139
Vzorec 147
Ještě. 171
Průvodce 185
Hrůza pod Warrendownem 201
Ta druhá jména. 221
Pomoc 243
Místo zjevení. 255
Mezi anděly. 271
Měsíce. 287
Na Lornském panství 315

Ramsey Campbell: Zprávy z přízračného světa 339
Ediční poznámka 345

Pláň zvuku

Vpravdě víme jen pramálo o jiných vesmírech za branou, již střeží YOG-SOTHOTH. Nikdo nemůže promluvit o těch, kdo branou projdou a usídlí se v tomto světě; ačkoliv Ibn Schacabao o bytostech, jež vylézají z Propasti S'glhuo, tvrdí, že je lze poznat podle jejich zvuku. V oné Propasti jsou samy světy tvořeny zvukem a hmota je známa toliko co pach; a tóny našich píšťal ve zdejším světě mohou v S'glhuo utvářet krásu nebo vyvolávat ohavnosti. Neboť hradba mezi světy se patrně tenčí, a až zazní zdrojeprosté zvuky, možná se budeme oprávněně dovolávat obyvatel S'glhuo. Ti pozemským tvorům téměř nemohou uškodit a obávají se pouze tvaru, jejž může v jejich vesmíru stvořit jistý zvuk.

ABDUL ALHAZRED: *Necronomicon*

Když jsme Frank Nuttall, Tony Roles a já dorazili k hostinci v Severnfordu, zjistili jsme, že je uzavřený.

Bylo léto roku 1958, a jelikož jsme toho dne neměli na Brichesterské univerzitě nic zvláštního na práci, rozhodli jsme se, že půjdeme na túru. Já jsem navrhl výlet do Goatswoodu – zajímaly mě tamější legendy –, ale k Tonymu se donesly zvěsti, které v něm vůči této obci vyvolaly nedůvěru.

Potom nám Frank řekl o reklamě, kterou asi před rokem viděl v týdeníku *Brichester Weekly News* a v níž se psalo o jistém podniku v centru Severnfordu jako o „jednom z nejstarších hostinců v celé Anglii". Mohli jsme se tam ráno vydat uhasit žízeň, s níž se tam po pochodu bezesporu dostavíme; a kdyby se nám pak už chodit nechtělo, do Brichesteru se dá vždycky vrátit autobusem.

Tony dvakrát nadšený nebyl. „Proč bychom se měli jít opít tak daleko," ptal se, „i když je to tam staré sebevíc? Navíc stará byla i ta reklama v novinách – dnes už jim to tam určitě spadlo na hlavu..." Ale já a Frank jsme to zkusit chtěli a nakonec jsme jeho námitky přehlasovali.

Udělali bychom lépe, kdybychom s ním souhlasili, protože na místě jsme seznali, že dveře i okna hostince jsou zabedněné, a nedaleko od nich jsme objevili ceduli s oznámením „Pro veřejnost dočasně uzavřeno". Nezbývalo nám než zamířit do moderního pohostinství o kus dál na ulici. Ještě jsme se trochu porozhlédli po městě, ale prohlídka nám mnoho času nezabrala, protože v Severnfordu skoro nic zajímavého není. Z větší části ho tvoří jen doky. Před druhou už jsme pátrali po autobusové zastávce; poněvadž jsme úspěch neslavili, vešli jsme se přeptat do jedné trafiky.

„Autobus do Brichesteru? Tak ten jezdí akorát dopoledne," řekl nám trafikant. „Vy jste z vejšky, co?"

„A jak se tedy budeme moct vrátit?" zeptal se Tony.

„Řek bych, že pěšky," nadhodil trafikant. „Proč jste sem vůbec chodili – jo ahá, vomrknout naši hospodu. Ne, do tý se teď nedostanete – vokna a další věci tam rozbíjí ta zatracená vomladina, takže město řeklo, že podnik bude votevřenej leda lidem se zvláštním povolením. To kvituju, i když netvrdím, že v tom maj prsty mladíčci jako vy. Přesto bych vám radil vrátit se do Brichesteru, a znám i nejkratší cestu."

Začal nám dávat komplikované pokyny, které potom ještě dopodrobna zopakoval. Když jsme se stále tvářili nejistě, počkal, dokud si Frank nevytáhl zápisník a tužku a trasu si nepoznačil. Na konci toho všeho jsem sice stále nevěděl, kudy se máme vydat, ale jak jsem poznamenal: „Když se ztratíme, vždycky se můžeme zeptat."

„Ale to ne," ohradil se náš informátor. „Pokavaď se tím budete řídit, neztratíte se."

„Jasně, díky," řekl Frank. „Ale když se přece jenom ztratíme, předpokládám, že nějací kolemjdoucí tam budou..."

„S tím bych nepočítal." Trafikant se otočil a dal se do přeskládávání novin ve stojanech. „To byste se taky mohli zeptat nesprávnejch lidí."

Nic dalšího jsme si už od něj nevyslechli, a tak jsme vyšli na ulici a vydali se doprava směr Brichester. Jakmile za sebou turista zanechá centrum Severnfordu s dochovaným shlukem starobylých staveb a vnoří se do okolní cihlové zástavby, nenabízí se mu prakticky žádné pamětihodnosti. Většinu Severnfordu tvoří přístavní čtvrť a ani krajina za ní není pro nedobrovolného chodce zrovna dvakrát příjemná. Některé cesty jsou navíc pozoruhodně nerovné a drsné, třebaže tato skutečnost mohla v našem případě souviset s tím, že jsme špatně odbočili – neboť, asi hodinu za Severnfordem, jsme si uvědomili, že jsme zabloudili.

„Tady stojí: Ve vzdálenosti asi půldruhého kilometru odbočte u ukazatele doleva," řekl Frank. „Jenže jsme ušli už skoro dva kilometry a kde je nějaký ukazatel?"

„Takže co uděláme – vrátíme se a poptáme se?" nadhodil Tony.

„Na to jsme moc daleko. Poslyš, Lesi," obrátil se Frank na mě, „máš u sebe ten kompas, co s sebou pořád nosíš? Brichester je skoro jihovýchodně od Severnfordu – jestli

budeme pokračovat tímhle směrem, moc dlouhou bloudit nebudeme."

Cesta, po níž jsme se ubírali, se táhla z východu na západ. Když jsme vstoupili do otevřené krajiny, mohli jsme se spolehnout pouze na můj kompas. A záhy jsme zjistili, že ho opravdu potřebujeme. Jednou jsme při stoupání do svahu museli obejít hustě zarostlý lesík, kde bychom určitě ještě víc zabloudili. Poté jsme přecházeli jednotvárné louky a ani jednou nezahlédli nějaké stavení nebo jinou lidskou bytost. Zhruba dvě a půl hodiny po odchodu ze Severnfordu jsme se ocitli v oblasti travnatých pahorků a za ní jsme klopotně zdolali několik miniaturních údolíček. Po necelém kilometru v oněch končinách nám Tony naznačil, abychom byli zticha.

„Já teda slyším jenom potok," řekl Frank. „Mám slyšet něco důležitého? Ty něco slyšíš, Lesi?"

Bystřina, kterou jsme právě překonali, sice přehlušovala většinu vzdálených zvuků, ale přesto jsem měl pocit, že slyším jakési nedaleké mechanické vrčení. Sílilo a sláblo jako hukot pohybujícího se dopravního prostředku, ale na pozadí hlasitě zurčící vody jsem u něj nebyl s to určit cokoliv bližšího.

„Nejsem si jistý," odpověděl jsem. „Možná něco jako traktor… jestli se nepletu –"

„To napadlo i mě," přisvědčil Tony. „Je to někde vpředu – třeba by nás pak řidič mohl poslat správným směrem, pokud to nebude někdo z těch trafikantových nesprávných lidí!"

Mechanické hučení notně zesílilo, když jsme přešli dva kopce a vkročili na rovný pás před dlouhým a nevysokým hřbetem. K němu jsem jako první přišel já, vyšplhal jsem na něj a stanul na vrcholu. Jen co jsem přes něj vystrčil hlavu, uskočil jsem.

Na druhé straně se prostírala zhruba čtvercová pláň, obklopená čtyřmi hřebeny. Měla asi čtyři sta metrů čtverečních a na protějším konci stála nějaká přízemní budova. Kromě ní bylo prostranství zcela prázdné, a to mě překvapilo ze všeho nejvíc. Poněvadž z té holé plochy vycházel ohlušující příval zvuku. Právě zde spočíval zdroj onoho neutuchajícího mechanického vrčení: s velkou intenzitou pulzoval k obloze, přičemž bez ustání kolísal mezi třemi tóny. Za ním byly slyšet další zvuky; slabé basové hučení, které se vznášelo na samém okraji slyšitelnosti, a další – jakýsi hvízdot a pronikavé drnčení –, jež občas nebyly slyšet a někdy dosahovaly hlučnosti vrčení.

Tony a Frank už byli vedle mě a také shlíželi na pláň. „Tohle přece nemůže vycházet z té boudy," pronesl ohromeně Frank. „Traktor to není, to je jisté, a do boudy téhle velikosti by se nevešlo nic, co by mohlo dělat takový kravál."

„Mně přijde, že se to line odněkud z podzemí," zkusil to Tony. „Že by nějaké důlní práce?"

„Ať je to co chce, je tu tahle bouda," řekl jsem. „A v ní se můžeme zeptat na cestu."

Tony dál pochybovačně shlížel na pláň. „Já ti nevím… mohlo by to být nebezpečné. Víš, že jízda přes propadající se půdu může být riskantní, a jak poznáme, že se tady na něčem takovém nepracuje?"

„Kdyby pracovalo, nějak bychom to zaregistrovali," ujistil jsem ho. „Ne, pojď – žádné jiné místo už třeba nenajdeme a nemá cenu pokračovat špatným směrem."

Z hřebenu jsme sešli a vydali se asi dvacet metrů přes pláň.

Měli jsme pocit, jako bychom kráčeli do přílivové vlny. Zvuk byl najednou všude kolem nás; působil drtivým dojmem, protože ačkoliv na nás ze všech stran doléhal, nemohli jsme se mu bránit – byli jsme jako zalití želatinou.

Dlouho bych to nevydržel, proto jsem si přitiskl dlaně k uším a zakřičel „Utíkejte!“ Vyrazil jsem přes pláň, zatímco na mě burácivě dotíral zvuk, který jsem ani tak nedokázal zažehnat, a běžel jsem, dokud jsem se neocitl u budovy na druhé straně.

Měl jsem před sebou hnědý kamenný dům, nikoliv boudu, jak jsme se původně domnívali. Ve zdi přímo naproti nám se klenul dveřní otvor, který lemovala dvě nízká okna bez záclon. Pokud jsme byli schopni určit, pokoj nalevo byl obývací, napravo se nacházela ložnice, ale vrstva špíny na skle nám znemožňovala rozeznat cokoliv dalšího; zjistili jsme jen to, že v obou místnostech nikdo není. Do případných oken vzadu nás nahlédnout nenapadlo. Dveře nebyly opatřeny zvonkem ani klepátkem, ale Frank zabušil na jeden z jejich dřevěných dílců.

Nedočkali jsme se žádné odpovědi, a tak zabušil ještě silněji. Při druhém pokusu se dveře otevřely směrem dovnitř a ukázalo se, že vedou do obývacího pokoje. Frank do místnosti nahlédl a zavolal: „Je někdo doma?“ Stále žádná reakce. Otočil se zpátky k nám.

„Myslíte, že bychom měli jít dál?“ zeptal se. „Asi bychom měli počkat na majitele, nebo by uvnitř mohlo být něco, co nás nasměruje na další cestu.“

Tony se kolem mě protlačil, aby se taky podíval. „Hele, co… Franku, všiml sis tady něčeho? Něco mi říká, že ať tenhle barák patří kdovíkomu, moc si na své domácnosti nezakládá.“

Viděli jsme, co tím myslí. V domě byly dřevěné židle, stůl, knihovny, rozedraný koberec – všechno pokryté silnou vrstvou prachu. Chvilku jsme váhali a čekali, až někdo učiní nějaké rozhodnutí; pak Frank překročil práh. Zastavil ale hned ve dveřích a ukázal před sebe. Nahlédli jsme mu přes rameno a všimli si, že v prachu nikde nejsou vidět stopy.

Rozhlíželi jsme se po nějakém vysvětlení. Zatímco Frank zavíral dveře, aby utlumil dunění zvenčí, Tony – náš bibliofil – přešel k policím s knihami a zadíval se na jejich hřbety. Já jsem si na stole všiml novin a nenuceně po nich sáhl.

„Majitel musí být trochu podivín… *La Strega* od Pica della Mirandola," četl Tony, „*Odhalování čarodějnic*… *Červený drak*… no ne, *Zjevení Glaaki*; není to ta kniha, kterou univerzita nemůže sehnat pro své vyhrazené oddělení? Je tu i nějaký deník, dost velký, ale toho se radši dotýkat nebudu."

Když jsem otočil na titulní stránku novin, všiml jsem si, že jde o *Camside Observer*. Při bližším ohledání jsem spatřil něco, co mě přinutilo zavolat ostatní. „Na tohle se podívejte – osmého prosince 1930! S tím podivínem máš pravdu, co za člověka by si doma nechával noviny staré osmadvacet let?"

„Já se jdu podívat do ložnice," prohlásil Frank. Zaklepal na dveře vedoucí z obývacího pokoje, a když jsme se vedle něho postavili, otevřel je. V pokoji téměř nic nebylo; jediným vybavením byla skříň, nástěnné zrcadlo a postel. Postel, jak jsme očekávali, byla prázdná, ale jasně se na ní rýsoval otisk ležícího těla, byť i ten naplňoval prach. Popošli jsme blíž a všímali si absence stop na podlaze; a když jsem se nad postelí sehnul, měl jsem dojem, že vedle prachu v prohlubních, které na ní zanechal spáč, je ještě něco – něco na způsob zeleně se blyštícího drceného skla.

„Co se tu stalo?" zeptal se Tony poněkud vystrašeně.

„No, nejspíš nic, co by se vymykalo normálu," odpověděl Frank. „Možná je tu vzadu další vchod – třeba nemůže vystát všechen tenhle hluk, ať už je to cokoliv, a má pokoj na druhé straně. Podívejte, v téhle stěně jsou dveře, to může být ono."

Přešel jsem k nim a otevřel je, ale byla za nimi jen velice primitivní toaleta.

„Počkejte, myslím, že jedny dveře byly ještě vedle knihovny," vzpomněl si Tony. Vrátil se do druhého pokoje a dveře,

kterých si tam všiml, otevřel. Když jsme za ním přišli, vyhrkl: „Panebože – co je *tohle*?“

Čtvrtá místnost byla delší než kterákoliv z předchozích, ale vykřiknout Tonyho přimělo až to, co se v ní nacházelo. Nejblíž nám bylo na holé podlaze něco na způsob televizní obrazovky s asi šedesáticentimetrovou úhlopříčkou, za níž se nacházela zvláštně pokroucená modrá žárovka se silnými dráty. Vedle ní další dva dráty vedly z přijímače ve tvaru megafonu. Mezi protější stěnou a těmito přístroji ležela podivná sestava krystalů, indukčních cívek a trubic, z nichž na obou koncích visely dráty určené patrně pro připojení dalších přístrojů. Vzdálený kout stropu se nedávno zhroutil, takže nic nebránilo tomu, aby tu pršelo na ozvučnou desku s přibližně dvanácti strunami, velkou pákou a motorem, připojeným pomocí ozubených koleček k válci s jakýmsi velkým trsátkem. Ze zvědavosti jsem k zařízení přešel a na jednu strunu zadrnkal, ale deskou prochvěla taková disonance, že jsem ji honem utlumil.

„Děje se tady něco hodně divného,“ poznamenal Frank. „Žádný další pokoj tu není, takže kde může spát? A ten prach, ty noviny a teď tohle všechno… nic takového jsem v životě neviděl…“

„Co kdybychom se podívali do toho deníku?“ navrhl Tony. „Nevypadá to, že by se měl majitel vracet, a já osobně bych docela rád věděl, co se tady stalo.“

Takže jsme přešli zpátky do obývacího pokoje a Tony sundal těžký svazek. Otevřel ho na posledním zápisu: z osmého prosince 1930. „Jestli se ho budeme snažit přečíst všichni, bude nám to trvat třikrát tak dlouho. Takže vy dva se pěkně posaďte a já se vám pokusím vybrat ty nejdůležitější pasáže.“ Chvíli byl zticha, pak pronesl:

„Profesor Arnold Hird, bývalý pedagog na Brichesterské univerzitě; ale nikdy jsem o něm neslyšel – musel

tam působit, než jsme na školu nastoupili… Á, tady něco máme…

‚Třetího ledna 1930: Dnes přesun do nového domu (pokud ho lze nazývat domem!). Zvuky znějí divně – nejspíš jen proto, že je obestírá tolik pověr, že je dosud nikdo nezkoumal. Hodlám provést úplný průzkum – meteorologické podmínky atd.; cítím, že větry vanoucí přes hřebeny mohou vytvářet vibrace & vyvolávat zvuky. Zítra se porozhlédnu, provedu měření, zjistím, jestli něco zvuky dokáže narušit. Zvláštní že v určitém rádiu se zvuky zdají ohlušující a za ním jsou poměrně slabé – aniž by postupně utichaly.

Čtvrtého ledna: V noci jsem nespal klidně – nezvyklé sny. Město na obrovské hoře – strmé ulice, spirálové sloupy a kužely. Podivní obyvatelé; vyšší než lidé, šupinatá kůže, prsty bez kostí, ale přesto nepůsobí nějak odpudivě. Vnímali mou přítomnost, vlastně jako by můj příchod očekávali, ale když se ke mně nějaký přiblížil, vždycky jsem se probudil. To se několikrát opakovalo.

Žádný postup. Zástěny na vrcholcích hřebenů zvuk nepřerušily; nezmenšený, byť slabý vítr. Měření – severní hřeben 381 metrů…‘ No, a těchhle věcí je tu spousta.“

„Dej pozor, abys nepřehlédl něco důležitého,“ řekl Frank, zatímco Tony obracel stránky.

„‚Šestého ledna: Opět sny. Stejné město, jakoby čekající postavy. Přiblížil se vůdce. Vypadalo to, jako by se mnou telepaticky komunikoval: myšlenku jsem pochytil – *Neboj se; my jsme ty zvuky*. Celý výjev se potom rozplynul.

Vůbec žádný pokrok. Nedokážu se soustředit na nálezy, rozptylují mě sny.

Sedmého ledna: Možná je to šílené, ale zítra vyrážím do Britského muzea. V noci mi bylo ve snu řečeno: *Nahlédni do* Necronomiconu – *návod, jak nám pomoci se s tebou spojit*. Bylo mi sděleno číslo stránky. Očekávám & doufám, že

půjde o falešný poplach – sny si na mně vybírají příliš velkou daň. Ale co když na té stránce něco bude? Tento obor mě nezajímá – normálním způsobem je neproniknutelný…

Devátého ledna: Z Londýna jsem zpátky. Obřad Mao – na stránce, kterou jsem vyhledal, přesně té, co byla popsána ve snu! Netuším, kam povede, ale dnes večer, abych to zjistil, obřad vykonám. Je to zvláštní, ale když jsem byl pryč, nezdály se mi žádné sny – že by šlo o vliv působící pouze zde?

Desátého ledna: Probudil jsem se až pozdě odpoledne. Sny se mi začaly zdát hned, jak jsem po obřadu usnul. Nevím, co si mám myslet. Obě možnosti jsou znepokojivé: buď mozek přijímá transmise, nebo si podvědomě všechno vymýšlí – ale copak by takto fungovala příčetná mysl?

Pokud je pravda, že transmise mají vnější původ, dozvěděl jsem se toto:

Zvuky v této oblasti *jsou ekvivalentem hmoty v jiné dimenzi.* Ona dimenze se s tou naší překrývá na tomto místě a na několika dalších. Město a jeho obyvatelé se ve snu nejeví jako ve své vlastní sféře, ale tak, jak by vypadali, kdyby je tvořila hmota. Různé zvuky u nás odpovídají různým objektům v jiné dimenzi: vrčení odpovídá sloupům & kuželům, basové dunění je země, jiné měnící se zvuky představují obyvatele města & jiné pohybující se objekty. Hmotu na naší straně vnímají jako pachy.

Obyvatelé oné dimenze dokážou mentálně přenášet celé pojmy. Vůdce mě požádal, abych zkusil nevydávat zvuky v okolí místa propojení. Přenášejí se do jejich dimenze. Pokud jde o moje kroky – na ulicích města se objevily obrovské krystaly. Pokud jde o můj dech – vyvolal cosi živého, co mi odmítli ukázat. Muselo se to okamžitě zabít.

Obyvatelé mají zájem komunikovat s naší dimenzí. Nikoliv snovým přenosem – časté využívání rituálu Mao je nebezpečné. Na naší straně je třeba zbudovat *translátor* – ten

umožní, aby se zvuk převedl do vizuálních pojmů na obrazovce stejně jako ve snu, ale prakticky nic jiného. Jakmile zbudují protikus, dojde k propojení – úplnému průchodu mezi dimenzemi. Jejich translátor je bohužel zcela jiný než ten náš & ještě neslaví úspěchy. Vůdce mi řekl: *Plány hledej ve* Zjevení Glaaki. Poskytl mi rovněž číslo stránky & vysvětlil, kde si můžu obstarat výtisk.

Musím ho sehnat. Pokud plány nebudou, všechno bude na náhodu & budu se muset vrátit k normálnímu výzkumu. Pokud je získám, budu moci vystavět zařízení a ohlásit objev jiné dimenze!'"

„Tak mě napadá," přerušil jsem ho. „Arnold Hird – něco se kolem něho semlelo… nepožádali ho, aby odešel z univerzity, protože na někoho zaútočil, když s ním dotyčný nesouhlasil? Varoval, že se vrátí a jednoho dne všechny ohromí, ale pak už o něm nikdo nikdy neslyšel."

„Tak to nevím," opáčil Tony. „Každopádně tady se dál píše:

‚Dvanáctého ledna: Mám *Zjevení Glaaki*. Získal jsem je jen s použitím drastických metod. Plán tu je… kniha devátá, strany 207–9. Konstrukce bude nějakou dobu trvat, ale bude stát za to. Když si pomyslím, že kromě mě o tomto vědí pouze pověrčiví – ale brzy budu s to přijít s důkazem!'

No, žádné další zajímavé zápisky tu už nejspíš nejsou. Jen ‚dnes žádné pokroky' nebo ‚dokončeno uspořádání obrazovek' nebo tady ‚dnes jsem byl v Severnfordu – musel jsem objednat struny v hudebninách. Představa, že je použiji, se mi nezamlouvá, ale pro jistotu je musím mít po ruce'."

„Takže to bychom měli," řekl Frank a postavil se. „Ten chlap byl blázen a my tady jen sedíme a posloucháme jeho blábolení. Není divu, že ho ze školy vyrazili."

„Podle mě blázen nebyl," ohradil jsem se. „Na to mi tohle všechno přijde až moc komplikované –"

„Momentíček, tady je další zápis," zvolal Tony, „ze sedmého prosince."

Frank mu věnoval nesouhlasný pohled, ale znovu se posadil.

„‚Sedmého prosince: Spojení navázáno. Obraz slabý, ale kontakt postačoval – bytosti o mně věděly. Ukázaly mi nedokončený translátor na své straně – práce na něm nejspíš budou nějakou dobu trvat. Ještě několik dnů pro zdokonalení obrazu, potom veřejné oznámení.

Osmého prosince: Musím si být jistý zbraní, co jsem sestavil. *Zjevení* udávají důvod pro použití, ale způsob smrti je příšerný. Pokud jí nebude třeba, rozhodně ji zničím. Dnes v noci to zjistím – navážu kontakt s Alalou.'"

„Tak co, Franku?" zeptal jsem se, když Tony deník odložil a začal prohledávat police. „Šílené to možná je – ale jsou tu ty zvuky – a té noci, kdy končí zápisky, něco přivolal. A pak tu jsou ty podivné věci na posteli…"

„Ale jak to tak či onak poznáme?" zeptal se Tony a vytáhl nějakou knihu.

„Samozřejmě nachystáme všechna ta zařízení a uvidíme, co se objeví na obrazovce."

„Já nevím," opáčil Tony. „Chci se podívat do těch *Zjevení Glaaki* – ta jsem tady našel –, ale pokud jde o to, jestli to my sami vyzkoušíme… Myslím, že to už je příliš. Všimněte si, jak pečlivě ke všemu přistupoval, a něco se mu stejně stalo."

„No tak se podívejme na tu knížku," přerušil ho Frank. „To přece ničemu neublíží."

Tony ji konečně otevřel a položil na stůl. Na stránce jsme si prohlédli schémata a zjistili, že „obrazovka je připojená ke střední části a slouží ke sledování, kdežto přijímač se před připojením namíří ke zvukům". Nebylo třeba napájení, protože „zařízením manipulují při průchodu samy zvuky". Schémata byla jen přibližná, ale přesto srozumitelná

a Frank i já jsme byli ochotní začít experimentovat. Jenže Tony ukázal na pasáž na konci zápisku.

„Úmysly obyvatel S'glhuo nejsou zřejmé. Uživatelé translátoru by udělali nejlíp, kdyby měli po ruce strunnou ozvučnou desku, jedinou pozemskou zbraň, která umí dosáhnout do S'glhuo. Poněvadž až tamější bytosti translátor sestaví a dokončí spojení, kdo ví, co s sebou můžou přivést? Při snové komunikaci své úmysly zdatně skrývají a ozvučná deska by se měla použít při prvním nepřátelském kroku."

„Vidíte?" zeptal se Tony triumfálně. „Ty bytosti vůči nám nejsou přátelské – píše se tady v knížce!"

„Ale ne, nepíše," odporoval mu Frank, „a stejně jsou to blbosti – že prý živé zvuky! Jen si představte, že by to byla pravda – kdybychom se s druhou stranou spojili, mohli bychom si na takový objev činit nárok – navíc se tady píše, že s touhle ‚zbraní' je člověk v bezpečí. A zpátky na univerzitu nějak zvlášť pospíchat nemusíme."

Následovalo dohadování, ale nakonec jsme otevřeli dveře a zařízení vyvlekli ven. Já jsem se vrátil pro desku, přičemž jsem si všiml, jak je rezavá, a Tony přinesl výtisk *Zjevení*. Postavili jsme se na okraj zvukové plochy a asi doprostřed jsme umístili přijímač. Obrazovku jsme připojili ke střední části a na závěr jsme ke zbytku přichytili dráty z obrazovky.

Chvíli se nic nedělo. Na obrazovce se nic neobjevilo; cívky a vodiče na nic nereagovaly. Tony se díval na ozvučnou desku. Z vibrací bylo cítit jakési očekávání, jako by si našeho pokusu byly vědomy. A potom se rozmihotala modrá žárovka a na obrazovce se pomalu vykreslil jakýsi obraz.

Byla to snová krajina. V pozadí se třpytily mohutné ledovce a křišťálové hory, z jejichž vrcholů se do mlh vypínaly obrovské kamenné budovy. Kolem těchto domů poletovala průsvitná tělesa. Větší pozornost však přitahovalo popředí – strmé ulice a pokroucené kužely na sloupech, které na

jedné z ledových hor vytvářely město. V tomto městě, které se topilo v modravém světle postrádajícím jakýkoliv jasný zdroj, jsme nezaznamenali žádný život; před námi na ulici jsme rozeznali pouze nějaký velký stroj z trubic a krystalů.

Když pak ale do obrazu znenadání vystoupala jakási postava, bezděčně jsme ucouvli. Mě samého zamrazilo, poněvadž šlo o jednoho z obyvatel města – a nebyl to člověk. Onen tvor byl příliš hubený a vysoký, měl obrovské oči bez zornic a kůži pokrytou drobnými vlnícími se modrými šupinami. Prsty postrádaly kosti, a když se bílýma očima nic netuše zadíval mým směrem, zalila mě vlna odporu. Také jsem však jaksi vycítil, že jde o inteligentní bytost, která není jednoznačně nepřátelská.

Z metalického roucha vytáhla tenkou tyčku, tu podržela ve svislé poloze a několikrát ji pohladila. Ať nástroj fungoval na jakémkoliv principu, musel sloužit ke svolávání, protože za několik minut se kolem stroje na ulici shromáždil celý dav. To, co následovalo, byl možná jen jejich způsob komunikace, ale mně to připadalo úděsné; bytosti stály v kruhu a napínaly prsty na vzdálenost až šedesáti centimetrů, aby si je ve středu kruhu propletly. Zakrátko se rozešly a rozptýlily, přičemž u stroje setrvala pouze nepočetná skupinka.

„Podívejte se na tu věc na ulici," pronesl Tony. „Myslíte –"

„Teď ne," přerušil ho Frank, který výjev fascinovaně sledoval. „Nevím, jestli by to nebylo lepší vypnout a zavolat někoho z univerzity… ale ne, krucinál, ještě se chvíli dívejme. Když si jenom pomyslím, že hledíme na jiný svět!"

Hlouček zařízením otáčel a v té chvíli se před námi objevila sestava tří trubic, namířená přímo na nás. Jedna z bytostí přešla k jakési rozvodné desce a dlouhými zavíjejícími se prsty sevřela páčku. Tony otevřel ústa, aby něco řekl, a já si v tom okamžiku uvědomil, co si myslí.

„Franku!“ vykřikl jsem. „To je ten jejich translátor! Chystají se navázat spojení!“

„Myslíš, že bych to měl radši vypnout?“

„Ale co když to nebude stačit?“ křikl Tony. „Chceš, aby sem prošli, aniž vůbec tušíš, co udělají? Četls tu knihu – proboha, použij tu zbraň, než bude pozdě!“

Jeho hysterie zasáhla i nás ostatní. Frank přeběhl k ozvučné desce a popadl páčku. Já jsem na obrazovce sledoval, jak bytost seřizuje svůj stroj, a docházelo mi, že je prakticky připravený dokončit propojení.

„Proč nic neděláš?“ zařval Tony na Franka.

Ten mu odpověděl: „Ta páčka se ani nehne! Musela zareznout – honem, Lesi, zkus, jestli to nedokážeš uvolnit!“

Přihnal jsem se k němu a začal do mechanismu škrábat nožem. Čepel se mi ale náhodou smekla a přejela přes struny.

„Něco se tam tvoří, nevidím to ale pořádně…“ řekl Tony.

Frank za páčku tahal vší silou, až jsem se bál, že ji ulomí – pak ale poskočila, mechanismus se odblokoval, válec s trsátkem se protočil a ze strun se ozvalo něco příšerného. Byl to škrábavý, kvílivý, disharmonický zvuk, který nám začal drásat uši a zároveň přehlušil ostatní zvuky. Dlouho bych ho snášet nevydržel.

Potom se Tony rozhulákal. Otočili jsme se a uviděli ho, jak kope do obrazovky a za neustávajícího řevu zběsile dupe na dráty. Frank na něho zakřičel – a když se otočil, všimli jsme si, jak Tonymu ze svěšených koutků stékají na bradu sliny.

Nakonec jsme ho v domku zamkli do zadní místnosti a posléze se nám podařilo najít cestu zpátky do Brichesteru. Doktorům jsme pak řekli jen to, že Tony se od nás oddělil a že když jsme ho našli, všechno bylo tak, jak sami vidí. Zatímco Tonyho z domku vyváděli, Frank využil příležitosti

a ze *Zjevení Glaaki* vytrhl několik stránek. Možná kvůli tomu tým brichesterských profesorů a dalších kapacit studujících tamější podmínky nečiní žádné významnější pokroky. Frank a já se tam už nikdy nevrátíme, události onoho odpoledne na nás zanechaly příliš hlubokou stopu.

Na Tonym se samozřejmě podepsaly mnohem víc. Je zcela nepříčetný a doktoři nepředpokládají, že by se mohl ještě někdy probrat. V těch nejhorších fázích není schopen jasného vyjadřování a útočí na všechny, kdo nedokážou uspokojivě vysvětlit každý zvuk, který slyší. Pokud je při smyslech, nijak nenaznačuje, co ho připravilo o rozum. Jistě na obrazovce viděl něco víc než my, ale nikdy nepopisuje, co to bylo.

Občas se k tomu, co si myslí, že spatřil, útržkovitě vyjádří. V průběhu let se několikrát zmínil o detailech, z nichž lze usuzovat, že šlo o něco neuvěřitelně cizorodého, ale vyšinout ho samozřejmě muselo něco jiného. Mluví o „hlemýždích tykadlech", „modrých krystalických čočkách", „pohybu tváří", „živoucím plamenu a vodě", „zvonovitých přívěscích" a „společné hlavě mnoha těl".

Ale tato období relativně jasného uvažování netrvají dlouho. Obvykle končí v okamžiku, kdy se mu ve tváři objeví výraz zděšení, pak ustrne a zakřičí něco, co ještě blíže nevysvětlil:

„Viděl jsem, co odebral svým obětem! *Viděl jsem, co odebral svým obětem!*"

Společník

Když se Stone konečně dostal k lunaparku, poté, co k němu byl dvakrát špatně nasměrován, pomyslel si, že vypadá spíše jako obrovská herna s automaty. Na břehu pod promenádou poskakovaly a rachotily dva papírové kelímky a studený vlezlý říjnový vítr naháněl vodu z Mersey na načervenalé kamenné bloky, tvořící místní pláž, na rozbité lahve a opuštěné pneumatiky. Pod zavalitými bílými falešnými věžemi dlouhého průčelí zábavního parku obchody stavěly na odiv suvenýry a smažené ryby s hranolky. Mezi nimi, ve vchodech do areálu, vířily cáry papíru.

Stone málem odešel. Nebyla to jeho nejlepší dovolená. Jeden lunapark ve Walesu byl uzavřený a tento rozhodně nebyl to, co očekával. Ze stránek průvodce nabyl dojmu, že půjde o opravdový zábavní park se spoustou vedlejších atrakcí a stánků, mezi nimiž člověk musí sveřepě procházet s odvráceným pohledem, aby ho do nich nenalákali naháněči, s neočekávanými vodopády řinoucími se po zjevně malované lepence, s výstřely, cinkáním a dřevěnými údery linoucími se ze střelnic, vše zastřené ječením dívek, s kluzkými brněními a šťavnatým křupotem jablek v karamelu a nenadále se zapínajícím osvětlením na pozadí temnějící oblohy. Pomyslel si, že alespoň termín si vybral dobře. Kdyby do něj teď zapadl, mohl by mít lunapark téměř pro sebe.

Jakmile došel ke vchodu, zahlédl svou matku, jak z papírového tácku ujídá tresku s hranolky. Co je to za nesmysl! Ta by na veřejnosti nikdy vestoje nejedla – „jako kůň“, jak říkávala. Ale dál ji sledoval, jak chvatně opouští prodejnu, tvář odvrácenou jak od něho, tak před větrem. Samozřejmě to bylo v tom způsobu, jak jedla, krátkými trhanými pohyby vidličky a úst. Stone incident vytěsnil na samý okraj mysli a doufal, že z ní vypadne, a vchodem se prohnal do vřavy barev a zvuků.

Vysoká střecha se svými obnaženými železnými nosníky mu okamžitě připomněla vlakové nádraží, zde však panoval ještě větší hluk. Lomoz – rozléhající se klaksony, svist a nebezpečný skřípot kovu – byl v prostoru jako uvězněný a ohlušoval. Byl natolik drtivý, že Stone si musel připomínat, že ačkoliv nic neslyší, stále vidí.

K vidění toho však mnoho nebylo. Stroje vypadaly vybledle a zaprášeně. Na horské dráze sebou trhaly a bezmocně házely vozíky podobné obrovským křeslům, nad nekonečným průvodem sedadel se uzavírala plátěná markýza, ke střeše se zvedal ohromný kotouč ověšený sedadly, který nad ozubenými převody pohupoval jedinou osamělou dvojicí. Protože na dohled bylo tak málo lidí, skoro se zdálo, jako by se atrakce, roztrpčené nečinností, obsluhovaly samy. Stone měl chvilku dojem, že zůstal uvězněný v nějaké zaprášené místnosti, kde, jako ve vyprávěnkách z dětství, obživly hračky.

Neurčitě pokrčil rameny a otočil se, aby se vydal pryč. Třeba by mohl zajet do zábavního parku v Southportu, ačkoliv ten se nacházel až několik kilometrů za Mersey. Dovolená se mu rychle krátila. Napadlo ho, jak to za jeho nepřítomnosti zvládají na daňovém úřadě. Bezpochyby pomaleji než obvykle.

Potom uviděl kolotoč. Vypadal jako hračka, kterou tu zapomnělo jiné dítě a už si ji nevyzvedlo nebo která se

předávala z generace na generaci. Pod dekorativním baldachýnem se spirálovými ozdobami koně na tyčích uháněly ke svým odrazům v zrcadlovém prstenci. Byly z bílého dřeva nebo dřeva natřeného na bílo, těla strakatá fialovými, červenými a zelenými skvrnami, stejně na tom byly i některé jejich namalované tváře. Na ose, nad cedulkou s nápisem MADE IN AMSTERDAM, si samy pro sebe kníkaly varhany. Kolem dokola Stone viděl vyřezávané ryby, mořské muže, zefýry, rámovanou bustu muže bafajícího z dýmky, kopcovitou krajinu s jezerem a sedícího jestřába s roztaženými křídly. „Ach ano," řekl Stone.

Když se ztěžka vyšplhal na plošinu, pocítil náznak rozpaků, ale nezdálo se, že by ho někdo pozoroval. „Můžete mi zaplatit?" zeptala se hlava v rámu. „Můj kluk si na chvíli odběhl."

Mužovy vlasy měly barvu kouře z jeho dýmky. Na troubeli se mu špulily rty a usmívaly se. „Je to skvělý kolotoč," řekl Stone.

„Vyznáte se v nich?"

„No, tak trochu." Muž se zatvářil zklamaně a Stone hned pokračoval: „Docela se vyznám v lunaparcích. Víte, každý rok v nich trávím dovolenou. Každý rok projedu jinou oblast. Možná o nich napíšu knihu." Ta představa ho občas svádělа – ale nedělal si poznámky a stále mu chybělo deset let do důchodu, pro nějž se kniha jevila jako příhodná činnost.

„Každý rok jezdíte sám?"

„Má to své výhody. Třeba je to levnější. Docela tak ušetřím. Než půjdu do důchodu, chtěl bych vidět Disneyland a Vídeň." Pomyslel na tamější Obří kolo a film *Třetí muž*, na to, jak se závratně vzdaluje země. „Jdu se posadit," dodal.

Poplácal nepoddajné plece koně a vzpomněl si na jednoho kamaráda z dětství, který měl houpacího koně v pokojíku. Stone na něm několikrát jel; když se měl mít k odchodu

domů, ujížděl na něm stále zběsileji. V kamarádově pokojíku bylo víc světla než u něho doma, a když se teď držel dřevěných plecí, držel se i té dávné přívětivé místnosti. *Zvláštní, že mě to napadlo zrovna teď*, pomyslel si. *Nejspíš proto, že na kolotoči jsem neseděl už roky*.

Kolotoč se pohnul, kůň Stonea vyzdvihl a zase spustil. Když se začali rozjíždět a zvolna zrychlovali, Stone si všiml, že jedním ze vchodů dovnitř proudí dav lidí a rozptyluje se po lunaparku. Ušklíbl se, lunapark chvilku patřil pouze jemu; ale ti lidé prostě museli přijít zrovna ve chvíli, kdy si začal užívat svého kolotoče.

Dav se zhoupl pryč. Kolem provanul cinkot z pinballů. Mezi autíčky na autodromu se otáčel obr se sudovitým tělem, máchal malátnýma rukama, v mdlém úsměvu vsunutý červený elektrický doutník, jenž pulzoval v rytmu s jeho pomalým přidušeným smíchem. Plechový hlas odříkával čísla binga a neurčitě hučel. Možná proto, že Stone už nějakou dobu nejedl, protože se šetřil na jablka v karamelu, začínala se mu točit hlava – měl pocit, že sleduje vířící, rozmazaný záběr lunaparku z filmu *V sobotu večer, v neděli ráno*, lunaparku, který se mu nelíbil, poněvadž byl příliš ponurý. Jeho favority byli *Cizinci ve vlaku*, *Někteří přiběhli*, *Třetí muž*, dokonce i ta pouťová vražda v *Hrůzách černého muzea*. Zavrtěl hlavou, aby se pokusil zkrotit příval svých myšlenek.

Ale lunapark se točil stále rychleji. Kolem se s vytím a jekotem prohnalo nástupiště strašidelného zámku. Lidé procházející kolem kolotoče působili trhaně jako kresby v thaumatropu. Opět se objevil strašidelný zámek a Stone zahlédl frontu pod vábivou zelenou mrtvolou. Lidé na něho civěli. Ne, uvědomil si při další otočce, oni civí na kolotoč. On sám byl pouze něčím, co jim neustále klouzalo před očima. Na konci fronty, s upřeným pohledem a s prsty šmejdícími v nosních dírkách, stál Stoneův otec.

Když začal padat, Stone pevně sevřel koňský krk. Muž se z fronty vzdaloval k autodromu. Proč ho dnes mysl tak zrazuje? Nebylo by to tak hrozné, kdyby nepřicházela s tak nechutnými podobami. V životě ještě nepotkal muže ani ženu, jež by snesli srovnání s jeho rodiči. Leckoho obdivoval, ano, ale ne stejným způsobem. Určitě ne od doby, kdy se do země spustily a ukryly ty dvě leštěné podlouhlé bedny. Rámus a barvy vířily jak kolem něho, tak i v něm. Proč si nedovoloval přemýšlet o smrti svých rodičů? Věděl, proč tenhle blok; měla to být jeho spása – v deseti letech smrtí a peklem trpíval každou noc.

Ve víru se držel dřeva a vzpomínal. Jeho otec mu zakázal noční lampičku a jeho matka jen přikývla a řekla: „Ano, myslím, že je nejvyšší čas." Potom ležel v posteli, bál se pohnout, aby na sebe neupozornil tmu, a pohybem rtů pořád dokola opakoval úpěnlivou prosbu: „Pane Bože, prosím, nevpouštěj ji sem." Ležel tak, aby v závratné dálce viděl slabou šedou svislou linku okna mezi závěsy, ale připadalo mu, že i toto světlo se vytrácí. Věděl, že smrt a peklo budou právě takové. Někdy, když začínal splývat se spánkem a kolem něho se zvětšoval pokoj a na pozadí tmy se probouzely tmavé tvary, nedokázal určit, jestli už neumřel.

Když kůň zpomalil, přestal se ho křečovitě držet a přes krk mu začal sklouzávat dopředu. Co bylo potom? Nakonec prohlédl onu samočinnou past zbožné provinilosti, pekla, absence odvahy v ně nevěřit, protože by ho jinak dostalo. Nějakou dobu se cítil celý nesvůj na potemnělých místech, ale ne natolik, aby tento pocit identifikoval a porazil. Zanedlouho vyprchal spolu s otevřeným odmítáním jeho ateismu ze strany rodičů. *Ano*, pomyslel si, zatímco kolotoč zpomaloval, stejně jako jeho myšlenky, *tehdy jsem byl nejšťastnější, když jsem ležel na posteli a slyšel je a cítil je a také celý dům kolem*. Když mu pak bylo třicet,

na základě jistého telefonátu se musel dostavit k jámě v silnici a pohlédnout na auto, které z ní vyčnívalo jako mrtvý černý brouk. Zakusil okamžik ryzí závratné hrůzy, ale pak bylo po všem. Jeho rodiče zmizeli ve tmě. To stačilo. Přinutil se dodržovat jediné, téměř řeholní pravidlo: přestat myslet.

A ani teď pro to neměl důvod. Od kolotoče se odpotácel k pinballové herně, která zaujímala větší část jedné strany lunaparku. Vzpomněl si, jak když v posteli němě pronášel své úpěnlivé prosby, někdy zkoprněl a přemýšlel, co se dočetl o snech: že působí dojmem, jako by trvaly několik hodin, ale ve skutečnosti zaberou pouhý zlomek vteřiny. Je to stejné i s myšlenkami? A modlitbami, když kromě tmy nemáte nic, podle čeho byste mohli určovat čas? Kromě toho, že ho chránily, modlitby odpočítávaly okamžiky k úsvitu. Možná zužitkoval pouhou minutu, pouhou vteřinu tmy. *Smrt a peklo – jak zvláštní jsem míval představy*, pomyslel si. *Zvlášť na desetiletého kluka. Rád bych věděl, kam se poděly. Samozřejmě pominuly spolu s krátkými kalhotami, uhry a vším ostatním, z čeho jsem vyrostl.*

Kolem jednoho přístroje stáli tři asi dvanáctiletí chlapci. Když se na okamžik rozestoupili, všiml si, že se jej pokouší uvést do chodu mincí přichycenou na drátku. Udělal k nim krok a otevřel ústa – ale co kdyby se na něho obořili? Kdyby ho obestoupili, strhli na zem a zkopali, jeho křik by přes okolní rámus nikdo neslyšel.

Nikde nebylo ani stopy po obsluze. Stone pospíchal zpátky ke kolotoči, kde právě několik malých děvčat šplhalo na koně. „Ti kluci tam pěkně vyvádějí," postěžoval si zarámovanému muži.

„Hej! Ano, vy tam! Vás už jsem tu někdy viděl. Už mi nikdy nechoďte na oči," zakřičel na ně muž z budky. Odešli suverénním, namyšleným krokem.

„Takové to nebývalo," podotkl Stone a zhluboka úlevně vydechl. „Předpokládám, že tento váš kolotoč je všechno, co zbylo ze starého lunaparku."

„Ze starého? Ne, tenhle odtamtud nepochází."

„Myslel jsem, že jste ten starý převzali."

„Ne, ten pořád stojí, teda to, co z něj zbylo," vysvětloval muž. „Nevím, co by se tam teď našlo. Nejrychleji se k němu dostanete tamhletím východem. Za pět minut jste u bočního vstupu, jestli bude pořád otevřeno."

Vynořil se měsíc. Klouzal nad střechami, když Stone lunapark opustil zadním východem a chvatně se pustil ulicí s řadovou zástavbou. Měsíční přísvit ulpíval na vrcholcích komínů a špičkách střech. Uvnitř domů, nad úzkými pásy hlíny nebo kamene, které se vydávaly za zahrádky, Stone viděl tváře postříbřené televizí.

Na konci řady domů, za poněkud širší silnicí, spatřil identickou ulici, s níž souběžně ubíhala stezka mezi obydlími. Stačilo jen pokračovat v chůzi. Když přešel křižovatku, měsíc se vyhoupl nad střechy a zorné pole mu zastřel našedlý povlak. Stone se jej v okamžiku, kdy dospěl k protější ulici, mrkáním pokusil zbavit, a tak si nebyl jistý, zda opravdu zahlédl, jak se z ulice, kterou právě nechal za zády, vynořila skupinka chlapců a vběhla na stezku.

Kupředu ho poháněla úzkost a zároveň přemýšlel, zda by se neměl vrátit. Auto zaparkoval na promenádě, za pět minut by byl u něj. Museli to být ti kluci, které viděl v pinballové herně, a chystali pomstu. Dost možná u sebe měli nože nebo rozbité lahve; z televize bezpochyby načerpali znalosti, jak s nimi zacházet. V tichu mu klapaly podpatky. Mezi domy zely potemnělé průchody ze stezky. Za běhu se pokoušel co nejtišeji došlapovat. Kluci nevydávali žádné zvuky, přinejmenším ke Stoneovi se nic nedoneslo. Kdyby se jim ho podařilo povalit na zem, mohli by mu zpřelámat

kosti, když by se snažil vstát. V jeho věku to mohlo být příliš nebezpečné. Mezi domy, které svou váhou a netečností působily hrozivě, číhal další průchod. Ať se stane cokoliv, musí se udržet na nohou. Kdyby ho popadli za ruce, nezbývalo by mu než začít křičet o pomoc. Domy ustoupily, jak se ulice stočila, a najednou se protilehlá čísla nejasně rýsovala blíž. Vpředu, za plotem z vlnitého plechu, se rozkládal starý lunapark.

Za mohutného oddechování zastavil, snažil se dech ztišit dřív, než přehluší jakékoliv zvuky ze stezky za domy. Ačkoliv doufal, že narazí na dobře osvětlenou silnici vedoucí na promenádu, obě strany ulice končily, jako když utne, a v dalším postupu mu bránila plechová bariéra. V jejím středu však byla část plechu odpáčena jako víčko a mezi ostrými stíny a měsícem ozářenými nápisy zíval zubatý otvor. Lunapark byl uzavřený a opuštěný.

Jakmile si Stone uvědomil, že poslední průchod zůstal za ohbím ulice, prolezl dírou v plotu. Ještě upřel pohled zpátky na ulici, pustou a prázdnou kromě několika kusů cihel a střepů. Napadlo ho, že nakonec to ti kluci z herny nejspíš nebyli. Plech za sebou svědomitě dovřel a rozhlédl se.

Kulaté kabiny, dlouhé střelnice, nízká horská dráha, zvlněná rychlodráha a zábavní dům na sebe navzájem vrhaly stíny a splývaly s přítmím chodníků. I kolotoč halila tma visící z jeho střechy. Dřevo, které Stone v měsíčním svitu tu a tam viděl, vypadalo kostrbatě, nátěr oprýskaně. Ale mezi ztichlými stroji a stánky jednu atrakci přece jen zalévalo slabé světlo: strašidelný zámek.

Stone se k němu vydal. Z průčelí se linul světlezelený přísvit, který na první pohled vypadal jako měsíční zář, ale byl jasnější než bílý odstín, jenž měsíc sesílal na sousední atrakce. Na kolejích kousek od vchodu Stone zahlédl stojící vozík. Když se k němu blížil, koutkem oka si všiml

skupinky mužů, pravděpodobně majitelů stánků, kteří se bavili a gestikulovali ve stínech mezi dvěma boudami. Takže úplně opuštěný lunapark nakonec nebyl. Možná se chystali zavřít, ale třeba mu ještě dovolí alespoň jednu jízdu, už jen kvůli tomu, že strašidelný zámek dosud nezhasl. Doufal, že ho neviděli, jak použil vstup, který si do lunaparku zřídili vandalové.

Ve chvíli, kdy přišel k zámku a uvědomil si, že za přísvitem stojí nátěr luminiskující barvy, nanesený v silné vrstvě na příslušné plochy, nyní však už dosti omšelý a nepravidelný, zpoza plechového plotu se ozvalo hlasité zařinčení. Možná na něj někdo hodil cihlu nebo někdo znovu otevřel vytržená dvířka; Stoneovi ve výhledu bránily stánky. Rychlým pohledem zapátral po jiném východu, ale žádný nenašel. Možná se ocitl ve slepé uličce. Nejlíp udělá, když zůstane, kde je. Stánkařům důvěřovat nemohl – možná žili poblíž, ty kluky mohli znát, nebo to dokonce mohli být jejich rodiče. Když byl Stone malý, jednou přiběhl k muži, z nějž se vyklubal neochotný otec jednoho z útočníků. Posadil se do vozíku před vjezdem do strašidelného zámku.

Nic se nestalo. Atrakci nikdo neobsluhoval. Stone napínal uši. Zdálo se, že se k němu neblíží ani kluci, pokud tam někde byli, ani někdo z obsluhy. Kdyby zavolal, kluci by ho uslyšeli. Místo toho ze vzteku a roztrpčení začal kopat do plechu v přední části vozíku.

Ten okamžitě přejel nejvyšší místo nakloněné dráhy a vraty strašidelného zámku se vnořil do tmy.

Když se pak Stone rachotivě prohnal nespatřenou zatáčkou, jako by se znenadání stal obětí deliria. Vzpomněl si na svou těžce zkoušenou dětskou postel a hemživou tmu, která se řinula do jeho pokoje. Proč se u všech všudy vydával na tuto atrakci? Jako dítě strašidelné zámky neměl nikdy v oblibě, a když vyrostl, instinktivně se jim vyhýbal.

Dopustil, aby ho sevřela panika. Až vyjede ven, není vyloučeno, že na něho budou čekat ti kluci. V takovém případě se obrátí na obsluhu atrakce, ať to bude kdokoliv. Uvelebil se na sedadle, oběma rukama pod sebou sevřel dřevěnou sedačku a odevzdal se skřípajícímu kovu, prudce se smýkajícímu vozíku a tmě.

Když v něm zeslábla úzkost z toho, co bude po jízdě následovat, začaly ho zaplavovat další dojmy. Zatímco vozík smykem projížděl první zatáčkou, Stone zahlédl jakýsi osvětlený tvar, či spíše dva osvětlené tvary, které se však stáhly tak rychle, že neměl čas k nim pozvednout zrak. Měl pocit, že na něho letmo shlédly tváře muže a ženy. Vzápětí nicméně ucouvly do tmy nebo je tma bleskurychle pozřela. Z nějakého důvodu mu připadalo velice důležité zapamatovat si jejich výrazy.

Než se jim mohl dál věnovat, zahlédl před sebou jakousi tlumenou našedlou záři. Pocítil iracionální naději, že to bude okno, které by mu mohlo poskytnout představu o rozměrech onoho tmavého prostoru. Ale už si všiml, že má nepravidelný tvar. Z větší blízkosti jej rozpoznal. Byl to velký šedý vycpaný králík s obrovskýma skleněnýma nebo umělohmotnýma očima, který v jednom výklenku panáčkoval s nataženými předními packami. Nebyl to samozřejmě mrtvý králík, nýbrž hračka. Pod Stonem se otřásal a rachotil vozík, přesto ho přepadla zvláštní domněnka, že jde o falešný efekt, že vozík ve skutečnosti zastavil a králík se k němu blíží nebo nějak roste. *Nesmysl*, pomyslel si. Strašidlo to v každém případě bylo docela ubohé. Dětinské. Rukama pod sebou škubal za třísky na dřevěné sedačce. Králík se k němu přihnal, když dráha začala klesat z mírného svahu. Jedno oko měl uvolněné a na líci mu z otvoru visela jakási špinavě bílá vycpávka. Králík byl nejméně metr dvacet vysoký. Když se s ním vozík málem střetl, před tím, než sebou

prudce smýkl do další zatáčky, králík se k Stoneovi naklonil a světlo, které ho ozařovalo, náhle pohaslo.

Stone zalapal po dechu a sevřel si hruď. Zkroutil se, aby se ohlédl do tmy, kde se domníval, že králík číhal, pak ho však křeč přinutila opět chvatně pohlédnout dopředu. Na obličeji ucítil jakési lehké zašimrání. Zachvěl se, poté se uvolnil. Samozřejmě že na takových místech vždy visí něco na způsob pavučin, to mu jasně vysvětlili přátelé. Ovšem jestli tohle bylo to nejlepší, nač se zde zmohou, nebylo divu, že v tomto lunaparku nikdo není. Takové obří osvětlené hračky! Ty nejsou jen levné, ale v dětech také často dokážou vyvolat noční můry.

Vozík vyjížděl do mírného svahu a následně se spustil dolů, načež se zběsile roztřásl v sérii prudkých zatáček. *Teď se tě pokouší ukonejšit před další lekačkou*, pomyslel si Stone. *Na mě si ale nepřijdou, to ani náhodou.* Opřel se na sedadle a nahlas si znuděně povzdechl. Zvuk mu na uši dolehl jako klapky. *Proč jsem to udělal*, zeptal se v duchu. *Obsluha mě slyšet přece nemůže. Tak kdo potom?*

Poté, co vyčerpal energii v zatáčkách, začal vozík zpomalovat. Stone před sebe napínal zrak, snažil se předjímat, co přijde. Zjevně se měl uvolnit, než ho vozík vyleká nenadálým škubnutím. Při soustředěném pohledu si uvědomil, že očima přivyká tmě. Zhruba metr před sebou, po straně dráhy, tak přinejmenším rozeznával podsaditou a objemnou šedou siluetu. Přimhouřil oči, zatímco k ní vozík setrvačností dojížděl. Bylo to velké křeslo.

Vozík vedle něj najel a zastavil. Stone se na něj zkoumavě zahleděl. V kalném, kropenatém světle, které před ním vykreslovalo pomíjivé přeludy, se křeslo jaksi jevilo větší, než byl on sám. Možná bylo dál, než si myslel. Několik kusů oblečení, které byly přehozené přes opěradlo, vůči němu vypadalo menší, ale také to mohly být dětské věci. *Když nic*

jiného, pomyslel si Stone, *je poučné sledovat, jak mi funguje mozek*. A jelo se dál.

Nato zpozoroval, že ono téměř neviditelné světlo poblikává. Buď tomu bylo tak, a ne že by to nebylo možné, třebaže Stone nedokázal identifikovat zdroj světla, anebo se oblečení pohybovalo – velice zvolna, ale přesto zřetelně, jako by je nadzvedávalo něco, co se pod ním skrývá a co se možná chystá vylézt. Stone se ke křeslu naklonil. Schválně, co to je? Ať už v tom je jasno. Ale světlo bylo až příliš slabé a křeslo bylo až příliš daleko. S ohledem na to, jak byl zdroj světla mdlý, by to nejspíš nespatřil, ani kdyby se to dostalo ven, pokud by nevystoupil z vozíku a sám se nepřiblížil.

Měl jednu ruku na bočnici, když si uvědomil, že kdyby se vozík za jeho nepřítomnosti odšinul, nezbylo by mu než cestu tmou k východu najít po hmatu. Odevzdaně se znovu opřel a zahlédl přitom prudký pohyb mezi oblečením u sedáku křesla. Pohlédl k němu. Než stačil zaostřit, slabé šedé světlo pohaslo.

Stone chvíli jen seděl, celým tělem se soustředil na ticho, na neproniknutelnou tmu. Potom začal zuřivě kopat do čumáku vozíku. Ten se pod náporem kopů zlehka otřásal, ale zůstával na místě. Než se rozhodl dát opět do pohybu, zazdálo se Stoneovi, že s jeho stoupajícím krevním tlakem okolní tma červená.

Když vozík opatrně proklouzal další zatáčkou, přičemž zpomaloval, jako by dráhu před sebou očichával, Stone i přes rachocení koleček uslyšel tlumené žuchnutí a zavrzání dřeva. Zvuky se ozvaly odněkud zpředu. *Je to přesně to, co člověk slýchává v domě za noci*, pomyslel si. *Už brzy budu venku*.

Bez varování se k němu ze tmy v asi metrové vzdálenosti přihnala tvář. Trhla sebou dopředu, stejně jako on. *Co jiného by taky udělala*, pomyslel si Stone s úšklebkem, když se opřel a sledoval, jak jeho tvář nakrátko klesla do zrcadla. Už

viděl, že jak jeho, tak vozík obklopuje slabé světlo, které se rozlévá až k dřevěnému rámu zrcadla. Musel to být konec strašidelného zámku. *Zřejmější už ani být nemůžou. Řekl bych, že svým způsobem je to účinné.*

Pozoroval se v zrcadle, zatímco vozík projížděl zatáčkou. Jeho silueta se rýsovala na našedlém světle, které nechal za zády. Najednou se zamračil. Jeho silueta se pohybovala nezávisle na pohybu vozíku. Začínala vyklouzávat z prostoru zrcadla. Potom si vzpomněl na skříň, která stávala v nohách jeho dětské postele, a uvědomil si, co se děje. Zrcadlo zde bylo vsazené ve dveřích a ty se otvíraly.

Stone se přitiskl k protější straně vozíku, jenž mezitím zpomalil, až téměř zastavil. *Ne ne*, pomyslel si, *to nesmí. To ne.* Za sebou uslyšel zavrzání převodů, zaječel nezaklesnutý kov. Stone se celým tělem vrhl vpřed, proti přední části vozíku. Ve tmě po levé straně uslyšel zaskřípění dveří a tlumené bouchnutí. Vozík popojel, potom se zaklesl v ozubí a dál se šinul dopředu.

Když za ním pohaslo světlo, Stone ucítil, jak vedle něho na sedadlo pokleslo něco těžkého.

Vykřikl. Nebo se o to pokusil, protože když zalapal po dechu, připadalo mu, že s sebou do plic natáhl i tmu, která kypěla a řinula se mu do srdce a mozku. Následoval okamžik, kdy nic nevěděl, jako by se stal tmou a tichem a vzpomínkou na utrpení. Poté už vozík opět pokračoval v rachotivé jízdě, přes Stonea se po obou stranách prohnala tma a předek vozíku rozrazil dveře a vyjel do noci.

Když vozík odbočil na krátký úsek dráhy před strašidelným zámkem, Stone zahlédl mezeru mezi stánky, kde si původně myslel, že vidí jejich majitele. Proud měsíčního světla mu vyjevil, že mezi stánky stojí hromada pytlů, které přikyvují a gestikulují ve větru. Pak se ze stínů vynořila i sedačka vedle něho a Stone na ni shlédl.